

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Christi Død, 1792

Citation: Baggesen, Jens: "Christi Død, 1792", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid57043/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Skue ned derpaa med Mændets Lyst;
Kald hver din Ungdoms Fryd tilbage;
Men nedtryk vældig i dit Bryst
Hver Længsel efter svundne Dage!

Skue, hiit paa Toppen vinker den —
Hvad er mod den selv Eifrons Vinding? --
Den Manddoms Straalekrands, min Ven!
Som Viisdom sætter om vor Tinding.
Hiit straaer den fra Fjeldets Top!
Med stadig Jod, vor Sol imøde,
Sigt Arm i Arm med mig derop
Til Evighedens Morgenrøde!

Christi Død.

Skue hans Qualer, Evighøie!
Vend fra Korset ei dit Blik!
Ked ham! her vort bange Sælg!
Gud! kan du dit Øre lukke
for den Frommes sidste Sukke?
See! han stirrer op til dig!

Dg i Bliffet fra hans Døie
Til det høie
Hele Jorden hæver sig —

Dg i Sukket faldt af Smerte
fra hans Hierte
Stige vore Suk til dig.

Skaber! Dommer! Himles fader!
Hans og vor og alles fader!
Red ham! hør vort høie Skrig!

forgiæves! af! det er forbi! — Vort Haab
Bortglimter i det Blik, som brister alt!
Snart sluffes i hans Smil al Jordens Eys!
Snart døer vort Liv i Jesu sidste Suk! —
See! falmer ei hans Ansigt? Stivner ei
Hvert Ledemod? O Skræk! det nærmer sig
Det rædselsfulde Dieblis! — Hvor mat
Er dette lyse Blik, som smilte Liv
Til Døden selv! Hvor svagt det Mandedræt,
Som aandede Salighed i Livets Ord!
Hvor krympe sig de gjennemboorte Hænder,
Som signed os! — O Angst! o Qval! o Gud!
Han gyser — bæver — sukker sidste Gang —
O strenge Gud! saa haver du forladt ham?

Gud! du har forladt den fromme!
Almagts vræde Straffedomme
Et formildes ved vor Ven.
Hævnens Gud! du ham forlader —
Af! du er ei meer vor fader!
Af! du har forladt din Søn!

Dog midt i Skræk, i Dybet af min Qval,
Og selv i Dødens Strube vil jeg haabe!
O! lyd paa ny, du Røst, du Livets Røst,
Som kaldte mig og alle til din Throne!
O, smil! igjen, o Smil, som vinkte mig
Og alle til din Glædes Tempel! — Tryl mig
I salig Tillid til dit Ord! Du lever!
Kan Livet døe? Kan Gud sin Ven undsaade?

O! tillidsfuldt endnu mit Die
Skal taareblødt opstirre til det Høie,
Og Hjertet haabe til sit sidste Slag.
Min Jesus lever end; min Aand sig hæver!
I Smerterns Mulm mig Salighed omsvæver
Til Dommens sidste Tordenflag!

Dog nei! — det sidste Glimt af Haab er slukt!
Den sidste Torden ruller over Jorden —
Dnsonst er Himlens Suk og Stavets Bønner —
forgiæves vinder Blod i vore Taarer —
Gud vil hans Død, vil vore Synders Straf,
Og Jordens Undergang! —

O Rædsell Himlen mørknes! Solen forner!
Her! Almagt falder ham i høie Tordner!
Her! „Fader!“ raaber han, „i dine Hænder
„Befaler jeg min Aand!“ Hans Hoved synker,
Og Jorden bæver under Korsets Jiltten;
Hans Die brister! Gud! han døer —
han døer — han døer! det er fuldbragt! — han døer!

Brist, Hjerte! brist med hans! o brister, alle Hjertes!
Det renefte, det beste slaaer ei meer.
Synk, Jord! forgaae, Natur, i Dødens Smerter!
Styrt, Himmel! Helved, triumpher!
Ras, Storm! brøl, Torden! lyner, alle flammer!
Alt knuses! styrte! døe i Jntets Skød!
Hyl, hele Skabning, i fortvovlet Jammer:
Den Hellige er død!

Den Hellige er død!
Uf! for nor, for Jordens Brøde
Eysel sluktes, Eivet dede!
Uf! den Hellige er død! —

„Hellig! hellig! hellig! —
„Død! hvor er din Braad? Helvede! hvor er din Seier?
„Triumph! Han overvandt! Han lever! —
„Ditts og Taf og Ære Ham, som var og er og bliver!“

O, hørte J de underfulde Stemmer,
De Lyd fra Gud, fra ham, fra Fjærens Kilde?
Lydt Klang de giennem Evighedens Himle:
„Han lever!“ Klang det i mit kolde Hjerter,
Og varmt det slog paa ny, og slaer af Fryd
J navnløs salig, hidtil ufelt Dellyst!
O! fælte J det himmelske, jeg fælte?
Han lever! lever evig, evig, evig!

Straal, Sol, igjen! og svind, o Torden!
Reis dig, Natur, af Natens Skied!
Min Jesus lever i sin Død!
O Trøst! o fryd! o fred paa Jorden!
O Glimt af Evighedens Lyst,
Du Haabets Himmel i vor Bryfi!

Du straal, Sol! du sandt, o Torden!
Vor Glædes Dag igjen frembred.
Vor Frelser lever i sin Død!
O Trøst! o fryd! o fred paa Jorden!

Han lever! o Triumph! og alt oplives!
Ei hæver Jorden meer! fornyet blomstrer
Naturen op paa ny! vor Taare flyder
Igien saa kindrende, som om usynlig
Han selv afstøred den! — Bort, vilde Smerte!
Bort, Mismod! Græd, o Jord! men græd af Glædet
Triumph! han overvandt! han lever!
Synd og Død og Helved tier,
Og Jorden jubler Fryd i Himles Harmonier.